

1890	1899
s. 23 Jeg gik til Døren med en Holdning, som om jeg kunde anbringe en Mand i en høj Post i Brandvæsenet	s. 22 Jeg gik til Døren med en Holdning, som om jeg kunde anbringe en Mand i en høj Post.
s. 36 Jeg troed, at dette vilde gøre det af med ham; men Manden gik villigt med paa alt; om jeg havde fundet et Navn som Barabas Rosenknopsen, vilde det ikke havde vakt hans Mistanke.	s. 33 Jeg troed, at dette vilde gøre det af med ham; men Manden gik villigt med paa alt.
s. 37 Den lille Dværags Godtroenhed gjorde mig dumdristig, jeg vilde lyve ham hensynsløst fuld, slaa ham storslagent af Marken og bringe ham til at tie af Forbauselse.	s. 34 Den lille Dværags Godtroenhed gjorde mig dumdristig, jeg vilde lyve ham hensynsløst fuld, slaa ham storslagent af Marken.
s. 54 han aabned Døren for mig og bukked to Gange, da jeg gik.	s. 51 han aabned endog Døren for mig, da jeg gik.
s. 57 Sig bare, at jeg sendte Dem, saa. Dette blev mig lidt vel meget. Hvad havde han med at stikke sin Næse i mine Sager?	s. 53 Sig bare, at jeg sendte Dem, saa. Hvad havde han med at stikke sin Næse i mine Sager?
s. 68 mit Øre smerted noget, det var lidt ophovnet efter Slaget, og jeg kunde ikke hvile paa det.	s. 63 mit Øre smærtet noget, det var lidt ophovnet efter Slaget af Manden paa Hølæsset, og jeg kunde ikke hvile paa det.
s. 98 Naar jeg havde været heldig at faaet en Femkrone opdrevet ved en eller anden Manøvre, vilde ikke gærne disse Penge vare saa længe, at jeg blev helt restitueret, før en ny Sultetid brød ind over mig og slog mig i Knæ.	s. 91 Naar jeg havde været heldig og faaet en Femkrone opdrevet ved en eller anden Manøvre, vilde ikke gærne disse Penge vare saa længe, at jeg blev helt restitueret, for en ny Sultetid brød ind over mig.
s.104 Jeg følte mig kold nedad Ryggen over min egen Dristighed, og jeg knytted Hænderne, der jeg gik, for at stive mig op. Havde jeg endda ikke blandet «Morgenbladet» ind! Jeg vidste, at Friele kunde skære Tænder, og da Nøglen gnissed i Laasen, mindedes jeg ved Lyden derom.	s. 97 Jeg følte mig kold nedad Ryggen over min egen Dristighed, og jeg knytted Hænderne, der jeg gik, for at stive mig op.
s. 108 Det har Bogstaver som et Ord, ved sødeste Gud, Mand, du har opfundet et Ord.... <i>Kubooa</i> af stor grammatikalsk Betydning....	s. 100 Det har Bogstaver som et Ord, ved den sødeste Gud, Mand, du har opfundet et Ord.... <i>Kubooa</i> af stor grammatikalsk Betydning. Ordet stod saa tydeligt foran mig i Mørket.
s. 110	s. 102

Strikkegarn? Aa, rejs til Helvede! Nu maatte jeg rigtig le! Om jeg maatte spørge: Hvorfor skulde jeg være forpligtet til at lade det betyde Strikkegarn, naar jeg specielt havde imod, at det betød Strikkegarn?	Strikkegarn? Rejs til Helvede! Hvorfor skulde jeg være forpligtet til at lade det betyde Strikkegarn, naar jeg specielt havde imod, at det betød Strikkegarn?
s. 112-13 Da skimter jeg højt oppe, midt for mine Øjne, en graalig Kvadrat i Væggen, en Tone af hvidt, en Anelse – det var Dagslyset. Jeg følte, at det var Dagslyset, følte det med hver Pore i mit Legeme. Aa, hvor aanded jeg ikke dejligt ud!	s. 104-5 Da skimter jeg højt oppe, midt for mine Øjne, en graalig Kvadrat i Væggen, en Tone af hvidt, en Anelse det var Dagslyset. Aa, hvor aanded jeg ikke dejligt ud!
s. 175 Jeg havde maaske givet denne faldne Skabning et Skub til Oprejsning for hele Livet! Frelst hende engang for alle fra Fordærvelsen! Og hun vilde paaskønne det, naar hun fik summet sig paa det, endog huske mig i sin Dødsstund med Hjærtet fuldt af Tak.	s. 164 Jeg havde maaske givet denne faldne Skabning et Skub til Oprejsning for hele Livet! Og hun vilde paaskønne det, naar hun fik summet sig paa det, endog huske mig i sin Dødsstund med Hjærtet fuldt af Tak.
s. 184 Og lidt efter lægger jeg til: «Aa, ja, det er ikke fortidligt.	s. 172-3 Og lidt efter lægger jeg til: «Aa, ja, det er ikke fortidligt. Men det ser virkelig ud til det, ja. Det er nu forresten heller ikke fortidligt.
s. 187 Jeg begyndte at spise, blev mer og mer graadig efterhvert, slugte store Stykker, uden at tygge dem, gassed mig dyrisk ved hver Mundfuld. Jeg rev i Kødet som en Menneskeæder.	s. 175-6 Jeg begyndte at spise, blev mer og mer graadig efterhvert og slugte store Stykker, uden at tygge dem. Jeg rev i Kødet som en Menneskeæder.
s. 191 Da vender hun Ansigtet bort og siger: «Jeg leder ikke efter nogen, jeg bare staar her, det faldt mig ind...» Hun holdt inde. Jasaa, hun stod der bare, stod der saadan Aften efter Aften, bare af et Indfald.	s. 179 Da vender hun Ansigtet bort og siger: «Jeg leder ikke efter nogen, jeg bare staar her. Jasaa, hun stod der bare, stod der saadan Aften efter Aften, bare af et Indfald.
s. 205-6 Skranken, Vagthavendes Protokol, Lyden af hans Pen, som skrabad, kanske tog han en ny for Anledningen; hans Blik, hans farlige Blik	s.192 Skranken, Vagthavendes Protokol, Lyden af hans Pen, som skrabad, hans Blik, hans farlige Blik
s. 222 Mine Fødder havde hovnet op inde i Skoene i Løbet af Natten, men de smærted ikke, jeg kunde blot ikke røre Tærne stort, de var blevne for stive.	s. 207 Mine Fødder havde hovnet op inde i Skoene i Løbet af Natten, men de smærted ikke, jeg kunde blot ikke røre Tærne stort.
s. 225 Jeg vred mig hid og did paa Bænken og lagde Brystet helt ned paa mine Knæ; jeg var næsten forstyrret.	s. 210 Jeg vred mig hid og did paa Bænken og lagde Brystet helt ned paa mine Knæ.
s. 228-9	s. 213

<p>Jeg siger dig, jeg ved, at jeg skal dø, og jeg haaner dig dog, du Himlens Gud og Apis, med Døden lige for Tænderne. Jeg siger dig, jeg vil heller være Lakej i Helvede end Fri i dine Boliger; jeg siger dig, jeg er fuld af livsalig Foragt for din himmelske Usselhed, og jeg vælger mig Afgrunden til evigt Tilhold, hvor Djævelen, Judas og Farao er stødt ned. Jeg siger dig, din Himmel er fuld af alle Jorderigets mest raahovedede Idioter og fattige i Aanden, jeg siger dig, du har fyldt din Himmel med de fede, salige Horer hervedefra, som ynkeligen har bøjet Knæ for dig i sin Dødsstund.</p> <p>Jeg siger dig, du har brugt Magt mod mig, og du ved ikke, du alvidende Nul, at jeg aldrig bøjer mig i Modgang. Jeg siger dig, hele mit Liv, hver Celle i min Krop, hver Evne i min Sjæl gisper efter at haane dig, du naadefulde Afskum i det høje. Jeg siger dig, jeg vilde, om jeg kunde, raabe dette højlydt ind i din Himmel og hen over den hele Jord, jeg vilde, om jeg kunde, aande det ind i hver ufødt Menneskesjæl, som engang kommer paa Jorden, hver Blomst, hvert Blad, hver Draabe i Havet. Jeg siger dig, jeg vil spotte dig ud paa Dommens Dag og bande dig Tænderne ud af min Mund for din Guddoms endeløse Ynkelihood. Jeg siger dig, jeg vil fra denne Stund forsage alle dine Gærninger og alt dit Væsen, jeg vil forbande min Tanke, om den tænker paa dig igen, og rive mine Læber af, om de atter nævner dit Navn.</p>	<p>Jeg siger dig, jeg ved, at jeg skal dø, og jeg haaner dig dog, du himmelske Apis, med Døden lige for Tænderne. Du har brugt Magt mod mig, og du ved ikke, at jeg aldrig bøjer mig i Modgang. Burde du ikke vide det? Danned du mit Hjærte i Søvne? Jeg siger dig, hele mit Liv og hver Blodsdraabe i mig glæder sig over at haane dig og bespytte din Naade.</p> <p>Jeg vil fra denne Stund forsage alle dine Gærninger og alt dit Væsen, jeg vil forbande min Tanke, om den tænker paa dig igen, og rive mine Læber af, om de atter nævner dit Navn.</p>
<p>s. 229 Jeg siger dig, hvis du er til, det sidste Ord i Livet og i Døden, jeg siger dig Farvel for evigt og altid, jeg siger dig Farvel med Hjærte og Nyrrer, jeg siger dig det sidste uigenkaldelige Farvel, og jeg tier og vender dig Ryggen og gaar min Vej....</p>	<p>s.213 Jeg siger dig, hvis du er til, det sidste Ord i Livet og i Døden, jeg siger dig Farvel. Og saa tier jeg og vender dig Ryggen og gaar min Vej....</p>
<p>s. 241 «De skal aldeles ikke sidde nede ved Døren,» siger hun. Hun taler ligefrem ømt og siger akkurat disse Ord: De skal aldeles ikke sidde nede ved Døren. Vi gik op.</p>	<p>s. 224 «De skal aldeles ikke sidde nede ved Døren,» siger hun. Vi gik op.</p>
<p>s. 244 Jeg tænkte paa det i hele Gaar, at jeg skulde spørge Dem. Ja, det vil sige ikke i <i>hele</i> Gaar, men.... Ved De, hvad jeg har kaldt Dem?</p>	<p>s. 227 Jeg tænkte paa det i hele Gaar, at jeg skulde spørge Dem. Ja, det vil sige ikke i <i>hele</i> Gaar,</p>

	jeg tænkte aldeles ikke paa Dem i hele Gaar. Ved De, hvad jeg har kaldt Dem?
s. 253 Ikke noget forbandet Pærevæv en silde Aftenstund paa en Sofa! Op med Flonellen! He, hvilke Udflugter fandt man ikke paa at komme med i et sligt Øjeblik!	s. 235 Ikke noget forbandet Pærevæv en silde Aftenstund paa en Sofa! He, hvilke Udflugter fandt man ikke paa at komme med i et sligt Øjeblik!
s. 277 Hvad den Høkerregning angaar, disse lumpne fem Sekstendele Fattigmandsost, kan jeg gjerne kalde det, – he-he, en Ost med Nellik og Pebber i, paa min Ære en Ost, som man rent ud sagt kunde faa Barn af, –hvad denne latterlige Ost angaar, da kunde det have hændt den bedste at blive fordummet over den	s. 258 Hvad den Høkerregning angaar, disse lumpne fem Sekstendele Fattigmandsost, kan jeg gjerne kalde det, he-he, en Ost med Nellik og Pebber i hvad denne latterlige Ost angaar, da kunde det have hændt den bedste at blive fordummet over den